

steren formentlig afgørende fejl, men lad det nu ligge.

Det, jeg synes er principielt i det her spørgsmål, er, og det gentager jeg så: Er det tilfredsstillende for udenrigsministeren, at Danmark får så lidt viden, inden man går i krig, også om forsøg, der havde været på at afværge krigen?

Kl. 14.10

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jo alle den slags ting, vi alle sammen sidder og analyserer bagefter, og spørgsmålet er, hvor interessant og relevant den viden om det libanesiske forslag og Perle var. Det kan jeg ikke vide på baggrund af de avisartikler.

Men må jeg sige, at den oplistning af kemiske våben, som hr. Villy Søvndal husker så tydeligt, jo var et citat fra den oplistning, som den daværende udenrigsminister, Niels Helveg Petersen, leverede i 1998, hvor jeg så spurgte: Når man var sikker på, at de var der i 1998, hvad sikkerhed har man så for, at de ikke er der i 2003?

Det har jeg egentlig ikke fået noget svar på siden, altså om man kunne have sikkerhed for, at det, som regeringen mente var der i 1998, var forsvundet i 2003. Det var jo præcis problemet, nemlig at man ikke samarbejdede med FN's våbeninspektører for at få klarlagt, om det var der eller ikke var der. Den daværende regering var ikke i tvivl om, at det var der. Og det, som hr. Villy Søvndal husker, var et citat fra talen i 1998, som var den daværende radikale udenrigsministers tale.

Desuden skal jeg gøre opmærksom på beslutningsforslaget. Hr. Niels Helveg Petersen nævnte i sine konklusioner masseødelæggelsesvåben én gang, det er i linje et, hvor der står, at de er blevet anvendt. Det er vist en kendsgerning, som selv hr. Villy Søvndal ikke er i stand til at diskutere sig bort fra.

Resten af pindene i forbindelse med konklusionen i begrundelsen for, at vi anmodede Folketinget om støtte til bidrag i opgøret med Saddam Hussein, er en henvisning til det manglende samarbejde med FN. Og der er heller ikke nogen, der påstår, at han samarbejdede med FN.

Dette underhåndskontaktforsøg, som der nu er kommet noget frem om, dette mulige kontaktforsøg, dets lødighed, dets kvalitet, har jeg ingen viden om. Det er klart, at det vil historikere og vi andre naturligvis se på, men jeg har ingen viden om dets bonitet og lødighed.

Villy Søvndal (SF):

Det bliver jo spændende at læse bogen. Når historikerne videregiver det, håber jeg, de videregiver det korrekt. Det er jo altid vigtigt, når man skriver bøger.

Men jeg stiller selvfølgelig det her spørgsmål, fordi det er klart, at når man nu har været med, som udenrigsministeren og statsministeren har, til at sende Danmark i krig for første gang i mange, mange år og det så viser sig, at argumentationen for det, man gik ind i, ikke holdt, så rejser der sig en række spørgsmål, som lederne i USA og England også bliver udsat for. De danske ledere gør det ikke, fordi de dukker sig – men vi vil det gerne.

Er det, fordi man har været for godtroende, har man været for naiv, har man slugt det hele rådt, hvad der kom fra Bush og Rumsfeld og Blair, uden at undersøge det selv?

I virkeligheden er det, udenrigsministeren siger, at det har man. For man har ikke selv fra dansk side undersøgt de her ting, altså har man lagt sig helt i læ af den amerikanske præsident og den engelske premierminister og stolet på deres vurderinger, også når de var forkerte og man gik galt i byen. Er det en rigtig tolkning?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Hvis jeg nu havde lagt meget vægt på det med Niger eller med de 45 minutter, så kunne det da godt være, at hr. Villy Søvndal havde ret. Men det gjorde vi jo altså ikke. Vi lagde vægt på, at det var FN, der skulle bakkes op, FN, der igennem 12 år havde lavet disse resolutioner og i resolution 1441 fra november havde givet den sidste chance, som ikke blev fulgt.

Det var det, vi bad om Folketingets vurdering af og opbakning til at reagere på. Det var jo det, der var sagen, og ikke de andre ting.

Så mener jeg faktisk stadig væk, at hvis man ikke havde reageret i marts måned, så havde Saddam Hussein siddet der i dag, for så havde det hele trukket ud, og så var der ikke sket noget. Der ved jeg ikke rigtig med den viden og med alle de massegrave, vi finder nu, om hr. Villy Søvndal synes, at det da var en flot indsats fra hr. Villy Søvndals side at medvirke til, at fronten mod Saddam Hussein gik i opløsning, og at han stadig væk sad der og stadig væk kunne lave sine massegrave. Det er da muligt, at hr. Villy Søvndal ville have været meget stolt af det, men det ville jeg ikke have været.